

Niels Westerby: Jeg skal ikke tærskle langhalm i denne debat om en uændret forlængelse af lovgivningen om planlægning af Køge Bugt-området. Det er en selvfølge, at vi vil medvirke til denne lovgivning, der absolut er det mindstemål, der skal til, for at der kan blive den fornødne planlægning af området.

Vi har bemærket os, at der i udvalget har været en diskussion om, hvorvidt man burde høre de implicerede kommuner, inden man vedtog loven. Der er 3 mindretal: et venstremindretal, et konservativt mindretal og et radikalt mindretal, og de tre partier har formuleret deres standpunkter i 3 mindretalserklæringer, der i meget høj grad minder om hinanden; navnlig er de to af dem ikke til at skelne fra hinanden.

Det kan vel i og for sig være meget rimeligt, at man gerne vil høre de implicerede kommuner, inden man vedtager en sådan lov, men problemet er jo det, at vi er i tidnød, og derfor vil vi gerne medvirke til en forlængelse af loven i uændret skikkelse. Man kunne måske — det er et spørgsmål, jeg gerne vil stille til den højtærede minister — nøjes med at forlænge loven for 2 år og derefter tage den op til revision; så ville man kunne nå i mellemtiden at høre de implicerede kommuner, og så skulle for så vidt alle kunne være tilfredse.

Boligministeren (Kaj Andresen): Jeg vil gerne takke udvalget for det udførte arbejde og for den tilslutning, der i øvrigt er til lovforslaget. Udvalget har vist planlægningen overordentlig stor interesse, stillet mange, mange spørgsmål om planlægningsproblemerne — også nogle, der vel rakte videre end til selve Køge Bugt-området. Man har gravet sig ned i vejproblemer, baneproblemer og inddæmningsproblemer, skole-, hospitals- og støjproblemer og også økonomiske problemer. Jeg synes, det er udmærket, at vi i udvalgsarbejdet har fået belyst en række af disse ting, og jeg tror eller håber, at udvalget har fået et indtryk af det overordentlig dygtige arbejde, der er gjort i planlægningsudvalget for Køge Bugt-området, og som vi gerne ser fortsat, hvad jo også dette udvalg selv har bedt om i den skrivelse, der medfølger forslaget.

For så vidt troede jeg egentlig, at de mange, mange spørgsmål havde klaret pro-

blemerne, men det viste sig altså, at der alligevel i sidste omgang var endnu en ting, nemlig spørgsmålet om § 5. Jeg skal ikke føje mange betragtninger til det, der allerede er sagt herom.

Når hr. Enggaard mener, at det vil give større problemer for kommunerne, hvis staten skal være opkøber af arealer, kunne man vist finde akkurat lige så mange argumenter for, at der vil blive store problemer for kommunerne, når de selv skal ligge med arealerne i en årrække, måske 10 år. Det, vi lægger vægt på, og som jeg mener der må lægges vægt på i denne forbindelse, er, at her er der et område, hvor staten i langt højere grad end i andre områder er gået direkte ind i planlægningen.

Man har ligefrem taget dette område ud og lavet denne lovgivning for det; og netop fordi staten er så stærkt involveret, er det også rimeligt, at den sikrer sig, hvordan der købes op, og hvordan man får mulighed for at følge de planer, der foreligger.

Den væsentlige argumentation for, at vi skal bevare § 5, som den er, er jo, at vi vil sikre planens realisering. Der må jo være et formål med det, hvis der skulle være kommuner, der ønskede at lave den om. Jeg mener, der er en forskel på venstres skitseforslag og lovforslagets § 5, også en reel forskel, og man kunne tænke sig, at kommunerne ville presse på og i virkeligheden foretage ting, som ikke helt ville stemme overens med planerne, hvis venstres skitse blev vedtaget. Der er vel ingen tvivl om, at kommunerne kunne fristes til at presse på med køb på steder, hvor man ellers ikke ville købe, og måske også, hvis de ligger med arealer for længe, søge at presse salg af dem igennem på et tidspunkt, der egentlig ikke svarede til, hvad planen i øvrigt gik ud på. Hvis ikke det netop skulle være for at imødekomme visse ønsker, kommunerne kunne have for at komme uden om, hvad Køge Bugt-udvalget lægger som plan, ser jeg ikke, at der vil være nogen som helst vanskelighed ved, at staten går ind som køber, idet det jo er hensigten at afsætte arealerne efter de prisforhold, man har talt om, og så snart arealerne skal anvendes til de formål, der er tiltænkt dem.

Hr. Gottschalck-Hansen talte om den kommunale suverænitet, og jeg er da enig i, at vi i høj grad skal bevare kommunernes